

trul Bacovia din Bacău) — *Iancu, domnul moșilor* de Stelian Vasilescu.

Numeroase alte reprezentații cu texte originale actuale, deși nu au participat la competiție sau n-au fost selecționate de juriu, onorează semnătura regizorilor: ALEXA VISARION (Teatrul Giulești) a montat *Goana* de Paul Ioachim, NICOLETA TOIA (Teatrul de Stat din Sibiu), VALERIU PARASCIV (Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț) și MIHAI LUNGEANU (Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași) au regizat *Cuibul* de Tudor Popescu. Aceeași piesă, sub titlul *Paradis de ocazie*, a pus-o în scenă ALEXANDRU TOCILESCU la Teatrul „Ion Vasilescu”, regizor care a montat și *Apartamentul nr. 13* de Emil Pociaru, la Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești. La Teatrul „Maria Filotti” din Brăila, GHEORGHE MILETINEANU a înscenat *Omul din baie* de M. R. Jacobson, ȚINO GEIRUN, *Pragul conștiinței civice* de I. D. Șerban, iar MARIUS POPESCU, *Fantoma tinereții mele* de Ion Bălan și Dumitru Pislaru. Debutul dramaturgiei al lui Mircea M. Ionescu, *Centrul inaintaș s-a născut la miezul nopții*, a fost girat, la Teatrul de Stat din Arad, de regizorul COSTIN MARINESCU; debuturi lansează și CONSTANTIN DINISCHIOTU (*Școala burlescilor* de M. R. Măcanu — la Turda, și un spectacol-coupé cu piese scurte de Hristu Limona —, la Constanța); BRANDY BARASCH a regizat spectacolul-coupé *Everac-Mazilu (Urme pe zăpadă. O sărbătoare princiară)* la Teatrul Municipal din Ploiești, teatru unde ION MAXIMILIAN a pus în scenă *Happy-end la miliție* de Dumitru Furdui; MAGDA BORDEIANU a montat, la Reșița, *Goana* de Paul Ioachim, piesă pe care NICOLETA TOIA o semnează regizoral la Teatrul de Nord din Satu Mare; la același teatru, pe scena secției maghiare, KOVACS FERENC a adus la rampă *Viața unei femei* de Aurel Baranga; KISS ATILA, la Teatrul din Sfintu-Gheorghe — *Manevrele* de Deak Tamas; tot aici, VOLGYESI ÁNDRAS — *Cain și Abel* de Sütő Ándras. EMIL REUS a montat *A cincea lebădă* de Paul Everac (Teatrul

Național din Timișoara), piesă pusă în scenă de HORVATH BELA (Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca) și de CONSTANTIN ANATOL (secția maghiară a Teatrului Național din Tirgu Mureș). RADU BOROIANU a semnat, la Teatrul „Ion Vasilescu”, *Scene din viața unui bădăran* de D. Solomon. La Craiova, MIRCEA CORNIȘTEANU a montat *Excursia* de Theodor Mănescu și *Sărbătoare princiară* de Teodor Mazilu, iar VALENTINA BALOGH, *Ultima răpire* de Dan Stoica. La Birlad, CRISTIAN NACU — *Citadela sfărmată* de Horia Lovinescu.

Lista este, firește, incompletă, dar, parcurgind-o, ne dăm seama de munca depusă de directorii noștri de scenă, tineri sau virstnicii, debutanți sau seniori, pentru a valorifica textul original.

Din păcate, lipsese de pe această listă câteva nume, ale unor regizori consacrați și reputați, a căror absență de pe frontul, cu bătălii grele, al dramaturgiei originale, se ce să n-o spunem, s-a resimțit: Dinu Cernescu, Liviu Ciulei, Ion Cojar, Sorana Coromă-Stanca, Lucian Giureșescu, Emil Mandric, Valeriu Moiescu, D. D. Neleanu, Horea Popescu, Silviu Purcărete, Ioan Taub, Cornel Todca... Lista ar putea continua... Comentariile sînt de prisos...

Red.

P.S. La finele stagiunii, au apărut la rampă DAN MICU, cu *Jocul victiș și al morții în deșertul de cenușă* de Horia Lovinescu, și DAN NASTA, cu *Școala de lemn* de Fănuș Neagu, la Teatrul „Nottara”. Întă un teatru cure, într-un tirziu și cu zgîrcenie (șirul reprezentațiilor s-a oprit la... scara premierei), încearcă să compenseze penuria de piese noi românești pe afixele scenelor mari din inima țării. Penurie care, repetăm, nu e datorată dramaturgilor, ci politicii repertoriale a unor colective dramatice, în deosebi din Capitală.

telex „teatrul”—telex „teatrul”—telex „teatrul”

● *Teatre de păpuși, teatre pentru copii, dramaturgi care scrieti pentru copii, să nu descurajăm, să fim tari! Ce dacă, la Colocviul național de literatură pentru copii, referatul n-a găsit cu cale să pomenească dramaturgia destinată copiilor, decit o singură dată, într-o singură frază? Ce dacă, în discuții, problema aceasta atit de fierbinte nici n-a fost măcar*

amintită? Ce dacă? Data viitoare, Consiliul Uniunii Scriitorilor (care, în colaborare cu Asociația Scriitorilor din București, a organizat suspenentul Colocviu) va iniția o serie de acțiuni menite să vă sprijine. Așa că, să nu ne descurajăm, să fim tari!

● *Șirul de colocvii și festivaluri organizate în această stagiune s-a încheiat cu festivalul sătmărean „Arta actorului*

contemporan în dialog cu publicul”, programat între 26 iunie și 1 iulie. ● În vreme ce teatrele intră în vacanță (pentru majoritatea lor, o binecmeritată vacanță), la Brașov, colectivul repetă de zor Muntele de D. R. Popescu, în regia lui Eugen Mercur, și Fluturii cenușii de Emil Pociaru, în regia lui Alexandru Tocilescu. ● (Continuare în p. 35)

suprem din tinutul Boston, la 1692, e rudă, prin spaima de răzgidire, cu ministrul de război al celei de-a treia Republici, Mercier, și cu multe alte mărimi faimoase, dintotdeauna și cam de peste tot.

„Cazul” e plin cu sînge nevinovat. Dincolo de cite plutește în cercuri rapide ori se mișcă, în elipse verticale, printre bulboarele lui, interese, convenții, eresuri, doctrine, instincte, sentimente și resentimente, refuzări și defuzări, interesează întrebările lui Arthur Miller, încorporate în imagini, dar adresate și explicit. O întrebare fundamentală: ce a fost bun în puritani? Și alta, derivată: care este moștenirea, istoricește constituită, lăsată conștiinței Americii, de către puritanismul primelor colonii? Universalitatea tipurilor milleriene nu numai că nu contrazice perimetrul psihic național, dar — urmînd destiul oricărei capodoperă — ar fi fost de neconceput fără implantarea solidă în tradiții specifice. Moștenirea a fost lăsată de oameni suficient de puternici ca să-și biruie cusururile, dealtfel numeroase. Fermierul Giles Corey, octogenar zdrăvîn, îndărătnic și șiret, deprîns, într-o viață de procese, cu toate chițibușurile juridice, rezolvă prin martiraj dilema: ori se recunoaște aliat cu Antierist, și își sfîrșește zilele în temniță, ori neagă, și atunci merge la spinzurătoare, lăsîndu-și fiii pe drumuri, căci i se va confisca averea. Giles Corey alege o a treia cale, a muțenici. I se pun pietre grele pe piept, coșul pieptului e strivit, omul moare, dar silaba nesmulcă prin tortură lă lăsat neosîndit, nici de sine, nici de alții, iar ferma le-a rămas fiilor săi. Alt caz de conștiință îl oferă pastorul Hale, specialist în „demonologie”. Pentru el, ghilimelele nu există, a studiat enorm, crede fierbinte, vrea să facă bine. Vine de la Beverly la Salem ca un profesor chemat la un consult, cercetează felurite simptome ale prezenței Necuratului, diagnostichează, participă la declanșarea moriștii judiciare. Dar primele dovezi ale răzbușurilor travestite în voință dumnezeiască îl îngrozesc, cere răgazuri, expertize răbdătoare, nepărtinire, confruntări serioase, încetarea presiunii. Depășit, neascultat, convins că a slujit fără voie o înscenare monstruoasă, se întoarce printre cei

amenințați cu ștreangul, pentru a-i ruga să mintă și să se salveze mîntînd. Dacă fermierul Corey tace sub bolovanii ca să-și păstreze pentru urmași pămîntul, pastorul Hale ajunge să invoce minciuna ca să mai păstreze în sine, sub sfărîmăturile jaluiciei lui competente, un petec de cer curat. Cazul lui John Proctor e cel mai simos, cel mai banal, cel mai dens în semnificații. John Proctor nu-și amintește a șaptea poruncă a Decalogului, e sătul de iadul din predică, a părăsit o dată cu Abigail, dar mișcă pămînt și cer ca să-și merite iarăși căminul, să-și scoată soția din urgie, să prăbușească șafodajul denunțurilor, să învingă, la el și la alții, expectativa neintervenția. O sarcină suspendă execuția Elisabethei, dar mascarada singeroasă aduce lațul deasupra lui John. Omul vrea frenetic să trăiască, vrea grozav să apuce limpezirea în zile mai bune. Deocamdată, în temniță, i s-ar asigura zile, numai zile, și nu pe degeaba, ci în schimbul mărturisirii că l-a slujit pe Diavol. Miriie, asudă, injură — și, încercenat, scîrbit, mărturiseste. Nu e de ajuns, spun autoritățile: e nevoie să-și iscălească mărturisirea. După alte împotriviri, gîfînd deznădăjduit, Proctor semnează. Dar numai pentru a smulge imediat hîrtia, în fața de a o lăsa pe mîna altora: „Am iscălit-o. Ați văzut cu toții. Cu asta, gata. Nu mai aveți nevoie de ea.” În zadar vin vorbele cele mai mieroase, argumentele cele mai iscusite. Proctor știe: mărturia lui, a unui om de vază în Salem, ar urma să fie tintuită pe ușa bisericii, constituind proba — prestigioasă — că Rebecca Nurse și alți oameni venerabili au murit mîntînd, că au fost, „ca și el”, vînduți Intinericului. La prețul asta, vitalul John Proctor refuză să trăiască. Plînge de furie, dar rupe hîrtia și molotește zdrențele ei. Tobele bat, un trup cade în gol, o frînghie, rigidizată, zbrînuie. John Proctor nu-și păstrează cerul, cerul căruia i-a escamotat o poruncă, nu-și salvează pămîntul, pămîntul pe care l-a arat și dumnicile. Nu lasă decît un nume, simpla legitimație de Om. Poate fi scris și cu literă mică. Caligrafii tuturor reabilitărilor postume îl copiază oficial, tremurînd.

telex „teatrul“—telex „teatrul“—telex „teatrul“

(Continuare din p. 8)

La al 18-lea Congres al I.T.I., care s-a desfășurat între 11 și 17 iunie la Sofia, Centrul Național I.T.I. din țara noastră a fost reprezentat de o delegație compusă din Radu Beligan, Margareta Bărbușă, Sanda Manu, Hero Lupescu și Oana Măciucă. Recunoscînd marile merite ale artistului român, Congresul a ales ca Președinte de onoare al I.T.I. pe

Radu Beligan. Felicitări din toată inima! ● Vineri 22 iunie a avut loc la sediul A.T.M. plenara lărgită a consiliului de conducere. Artișta emerită Dina Cocca a prezentat o dare de seamă bogată, la capitolul realizări și inițiative. Numeroșii participanți la discuții au făcut propuneri interesante privind sporirea eficienței acțiunilor ce se organizează. Dina Cocca a fost

aplaudată ca președinte provizoriu al Asociației. În continuare, în cadrul unei conferințe de presă, Liviu Ciulei, Ion Besoiu și Irina Petrescu au înălțat celor prezenți „filmul” turneului Teatrului „Bulandra” în Statele Unite, evocînd, prin amănunte semnificative, atmosfera acestui nou succes internațional al artei teatrale românești. ●

(Continuare în p. 52)

majului) a schițat o lume vie; ne facem datoria de a-i cita pe Krasznai Paula, Biró László, László Zoltán, Pásztor János, Kozma Lajos, Kakuts Agnes, Schöszér Richard, Toducz Gyula, Szalay Ilona, Molnár Tibor, care, în liniștile regizorale date, și-au construit cu mult profesionalism personajele.

Mira Iosif

TEATRUL DE NORD DIN SATU MARE SECȚIA MAGHIARĂ

VIAȚA UNEI FEMEII

de Aurel Baranga

Data premierei: 10 mai 1979.

Regia: KOVÁCS FERENC. Decorul: PAULOVICS LÁSZLÓ. Costumele: SZATMÁRI AGNES.

Distribuția: ELEKES EMMA (Femeia); KISFALUSSY BÁLINT (Autorul); BENCZÉDI SÁNDOR (Primul iubit); TÓTH-PALL MIKLÓS (Soțul); DIÓSZEGHY IVÁN (Procurorul); VANDOR ANDRÁS (Avocatul); DENEGYEL IVÁN (Ultimul iubit).

Binecunoscuta dramă a lui Aurel Baranga beneficiază de o montare sobră și austeră pe scena maghiară din Satu Mare, scenă ce păstrează consecvent calitatea profesională a trupeii, ca și permanența prezențelor regizorale. Aurel Baranga este nu vechi autor „al casei”, comedile i s-au reprezentat cu mult

succes, era firească trupa să-și îndrepte atenția și spre dramele sale. Piesa a fost reconstruită în primul rând ca o dramă psihologică, o dramă centrată pe un portret viu, căruia i se dezvăluie, treptat, caracterul, biografia, și mai puțin ca o mostră de teatru politic, cum a fost considerat textul de către majoritatea comentatorilor. Dosarul dramatic care ni se prezintă nu are pretenția de a generaliza cu privire la crimele și erorile săvârșite într-o perioadă revoluționară, mult investigată de proză; cu fină intuiție regizorală, eludându-se retorica livrescă a textului, ca și stridențele de „senzațional” factologic, ni se propune retrospectiva „vieții unei femei”. O evocare densă și intens dramatică a unui destin, chinuitor răscuit de un șir de coincidențe, impresionant prin reținerea, prin discreția cu care este apărută intimitatea suferinței, prin calma detașare de uritul faptelor relate.

Spectacolul, dirijat, cu o fină orchestrație a „voicilor”, de către Kovács Ferenc, desfășurând o amplă temă cu variațiuni, o are drept solistă pe Emma Elekes. Actrița a imprimat eroinei delicate trăsături și sensibile reacții inedite, conturând, din tușe fine, un viguros portret. Reținem, privindu-l, nu întâmplări care au mutilat o existență, ci puterea unui suflet și tăria unei conștiințe, de a rezista, sprijiniindu-se pe încrederea în dreptate.

Evitând monodrama, regizorul a decupat marcate prim-planuri ale partenerilor ei de joc, transformând personajele acestora, din argumente ale acuzării, în chipuri veridice, bieți oameni a căror mediocritate ticăloasă e relevantă, cu superioară înțelegere, de către protagonistă. Spațiul confruntării e realizat, cu un vădit bucur, de pictorul scenograf Paulovics László, care a imaginat holul oarecare al unei vile de vacanță, cu nelipsita scară interioară, foltii, măsuțe etc., izbutind să-i însușească căldură, să transmită senzația de viață; pereții cu tencuiala crăpată sugerează subtil că, îndărătul fațadei, timpul lucrează.

M. I.

telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 35)

● De la Oradea, aflăm că, după premiera piesei *Madame Sans-Gêne de V. Sardou și E. Moreau*, în regia lui Szombati Gille Otto se află în repetiție *Fantoma cu bretele de Mircea Beres*, după o idee de Oscar Wilde, în regia lui Mircea Cornușteanu, și O serisoare pierdută, nu, nu „după o idee”, ci chiar piesa lui Caragiale,

în regia lui Al. Colpacci. Le vom vedea, probabil, la toamnă ● În cadrul programelor de schimburi culturale, ne-au vizitat țara, printre alții, oamenii de teatru Maria Sedih (U.R.S.S.), Tormo Skagestad, directorul Teatrului Norvegian (Oslo), ziaristii Cregan David Quartus (Anglia) și Skott Staffan (Suedia). Ne-a făcut plăcere să-i avem oaspeți ai redacției noastre ● Regizorul Călin

Florianu ne roagă să precizăm că Pădurea împietrită de R. Sherwood nu „a fost luată în repetiție îndelungată în stagiunea trecută”, cum greșit a apărut (în „Teatrul” nr. 1, 1979), ci, pur și simplu, nu s-a mai repetat. Ne grăbim să aducem această precizare. ● În vreme ce la București se desfășura etapa

(Continuare în p. 62)

(secția maghiară), mă pot socoti o actriță aurocoasă: conducerea teatrului mi-a oferit destule ocazii să-mi manifest energia tinerească în această minunată și grea profesie, incredințându-mi roluri frumoase, pasionante, diferite...”

Integrându-se într-o mincă de echipă, dotată cu o inteligență scenică remarcabilă, Marta Bălint cântă să-și înnoiască în permanentă resursele și să-și eizeleze modalitățile de exprimare. Aci, s-a impus prin modul original de abordare a unor personaje: Veturia (*Casa care a fugit pe ușă* de Petru Vintilă), Fifi (*Siciliana* de Aurel Baranga), Slavka (*Doctor în filozofie* de Branislav Nușici), Mara (*Titrații* de Raffai Sarolta), Liza (*Aici zorile sînt liniștite* de Boris Vasiliev), Magdó (*Pasărea cîntătoare* de Tamási Áron), Estella (*Postaionul roșu* de Krúdy Gyula). Ūtre timp, a fost descoperită și de cineagti. În filmul *Oaspeți de seară*, și-a făcut debutul cu succes într-un rol principal.

La Teatrul Național din Tg. Mureș, Secția maghiară, Marta Bălint repetă rolul Améliciei din „Escu de Teodor Mușatescu.

„Mă stăpînește neliniștea în fața noii sarcini ce mi s-a incredințat: mă aflu abia în faza căutărilor... Trebuie să dau viață Améliciei, singurul personaj luminos într-o lume de miei și mari lichele. Într-o vreme în care doamnele din înalta societate făceau cu înverșunare politică, personajul „damei voalate”, cu prerogativele ei secrete, cu influența ei ocultă, cu aura de senzațional pe care o poartă, este un miraj, o aspirație, aproape un ideal. Amélicie, în schimb, face, după propriia mărturisire, politică feminină — nu feministă! Știe să treacă, nu fără tristețe, dar cu înțelepciune, peste infidelitățile soțului, nu se străduiește «să-l demaște», ci să-l reeștîge. Politica ei este o politică a căminului, a căldurii sufletești și a înțelegerii. Această comedie socială a maestrului Tudor Mușatescu îmi oferă prilejul îmbogățirii și diversificării mijloacelor mele de expresie artistică. Ce și-ar putea dori mai mult o actriță tină, dornică de nuce?”

VIITORUL ROL

MARTA BALINT

Marta Bălint a absolvit Institutul de teatru „Szentgyörgyi István” din Tg. Mureș în 1968. Ucenicia și-a făcut-o la Teatrul de Nord din Satu-Mare, unde a fost distribuită în numeroase roluri — de la comedii muzicale pînă la partituri de intens dramatism. În 1971, se transferă la Tg. Mureș, „pentru un artist, e un prilej de bucurie înălțătoare, dar, în același timp, și de activare a conștiinței responsabilității, sã dea seamă, seară de seară, în fața spectatorilor din orașul său natal (sînt născută la Tg. Mureș), cum își îndeplinește menirea artistică, în mod demn și cinstit. De opt ani, de cînd face parte din colectivul Teatrului Național din Tg. Mureș

telex-„teatrul“ • telex-„teatrul“ • telex-„teatrul“

(Continuare din p. 52)

finală a concursului teatrelor profesioniste, în Festivalul „Cîntarea României”, la Tîrgoviște, teatrele populare se confruntau în prima ediție a Festivalului de teatru istoric. Morele Premiū a fost obținut de Teatrul Popular „Tony Bulandra” din Tîrgoviște pentru spectacolul „cu geometrie variabilă” — cum îl definește principalul realizator, regizorul Mihai Dimiu —

cu piesa Sărenadă din trecut de Mircea Dem. Rădulescu Vom reveni. ● Iată jurile care, la etapa finală a teatrelor profesioniste din cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, au premiat pe cei mai buni dintre cei buni. ● Juriul pentru spectacole: Ion Zamfirescu (președinte), Marga Anghelescu, N. Barbu, Margareta Bărbuță, Ileana Berlogea, Szolt Galfalvy, Mi-

runa Ionescu, Victoria Mierlescu, Radu Anton Roman, M. N. Rusu, Natalia Stancu, Victor Bibicioiu, Mihai Vasiliu. Juriul pentru recitaluri: Irina Răchiteanu-Șirianu (președinte), Dina Cocco, Nicolae Brancimir, Kocsir Maria, Mircea Rădulescu, Ioana Mărgineanu, Emanuel Enghel. Juriul spectacolelor pentru copii și tineret: Ion Cojar (președinte), Lucia Ol-

VIITORUL ROL

SERGIU TUDOSE

Sergiu Tudose a fost ucenicul profesorului și regizorului Al. Finți. Repartizat la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, a fost distribuit de la început în roluri de protagonist: Ferdinand (*Intrigă și iubire* de Schiller), Niu (*Micii burghezi* de Maxim Gorki), Cațavencu (*O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale). Dar cariera sa începe cu adevărat odată cu integrarea în colectivul Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași; formându-se în cadrul tradiționalei școli ieșene, dar tinzând către o expresivitate modernă, Sergiu Tudose se impune printre colegii săi de generație. Privite pătrunzătoare, siluetă subțire, flexibilă, mobilitate spirituală, capacitate de automodelare, trăire sensibilă — iată însușiri care întemeiază abordarea unor personaje ca: Britannicus (*Britannicus* de Racine), Trigorin (*Pescărușul*) și Trofimov (*Livada de vișii*

de A. P. Cehov), Polixenes (*Poveste de iarnă* de Shakespeare), James Tylor Jr. (*Luatul drum al zilei către noapte* de Eugen O'Neill), Fredrik (*Pelicanul* de A. Strindberg), John Worthing (*Ce înseamnă să fii Onest* de Oscar Wilde), Mercur (*Amphytrion* de Peter Hacks), Regele Ighațiu (*Ivona, principesa Burgundiei* de W. Gombrowicz), Shannon (*Noaptea iguanei* de Tennessee Williams), Edlek (*Tânze* de Slawomir Mrozek), Gelu Burscanu (*Jocul ietelor* de Camil Petrescu), Marat (*Bietul meu Marat* de Aleksei Arbuzov), Emil Copilu (*Rețeta*) și Gheorghe (*Simbătă la Veritas* de M. R. Jacoban).

În pregătire la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”: *Paznicii de noapte* de Stratis Karras. Traducerea: Polixenia Carambi.

„Viitorul meu rol este Gavril din piesa *Paznicii de noapte*. Gavril e o apariție insolită printre rolurile mele și, poate tocmai de asta, îl primesc cu bucurie: pentru că îmi propune alte reguli, un non-joc. N-am ce face, mă prind în el, ca de fiecare dată, și mă duc acolo unde mă cheamă, la marginea marginii unei societăți care strivește tot ce-i omenește. Acolo, Gavril stă și așteaptă ceva care să-l salveze, să-l scoată din văgăuna mizeră unde zina doarme, iar noaptea păzește; între aceste monotone coordonate, își consumă ce i-a mai rămas din energie într-o meschină rică fără sfârșit cu partenerul său întru viață ticăloasă, Pepi (Dionisie Viten). Cei doi se chinuie reciproc, ca două fiare închise în aceeași cușcă; câteodată se înțeleg, uneori se suportă, dar, de despărțit, nu se pot despărți; deci, se știu unul pe celălalt, arbitrați, pe toate planurile, de Erofilii (Virginia Carabiu-Raicu), replica feminină a acestor foști oameni.

Singura cale de a ieși din această situație ar fi solidaritatea, dar ei sînt orbiți de măruntetea lor vanităși. O vor realiza doar în final, nu în folosul lor, ci pentru a o ajuta pe Anna, făptură stranie, pe care o va interpreta Violeta Popescu.

Maria Marin

telex-., teatrul“•telex-., teatrul“•telex-., teatrul“

teanu, Dorina Tănăsescu, Doina Șipoș, Valeriu Grama, Valeria Ducea, Agnes Caraba, Dan Constantinescu, Eugenia Stoica. ● Mai găsiți în librărie volumul de versuri postume „Strigăt din somn” al regretatului actor Ion Bog. ● Agenția de teatru din Tulcea a editat un caiet-program, pe hirtie de excelență calitate, anunșind spectatorilor tulcenii suita de spectacole din „sta-

giunea permanentă mai-septembrie 1979”. Nimic de zis, spectacole bune, nimic de zis, inițiativa agenției de teatru, lăudabilă, dar... de la primul rind tipărit, autorii caietului-program dau cu bita-u... deltă: „Noua stațiune...” zic ei, și noi trebuie să înțelegem „noua stațiune”. Mai departe: Fluierașul fermecat se cheamă Fluerașu... Pe Adrian Pinteau l-au hotezat Andrei Pinteau, pe Paul Bort-

novschi — Paul Borovschi, pe Constantin Cubleșan — Constantin Cubleșan, pe Tudor Popescu — Traian Popescu, pe François Pamfil — Françoise Pamfil, pe Leonard Calcea — Leonard Calcea, pe Carmen Maria Strujac — Carmen Maria Strujeanu ș.a.m.d. Nu-i păcat de hirtie, frați căuzași tulcenii? Fiți mai grijulii cu litera tipărită, că vi se duce

Faima